

ným uchem slyším čím dál zřetelněji, ačkoli je to ve skutečnosti všude docela přesně stejný šelest, jak se mohu srovnáním přesvědčit. Také neslíl, jak zjišťuji, naslouchaje uprostřed chodby, nikoli s uchem na stěně. Potom lze už jen s námahou, ba s naprostým soustředěním spíš tu a tam uhádnout než zaslechnout závan zvuku. Avšak teď mi vadí právě fakt, že to na všech místech zůstává stejné, neboť to nikterak nelze uvést v soulad s mým původním předpokladem. Kdybych byl příčinu šelestu uhodl správně, musel by nejspíše vyzařovat z jednoho určitého místa, které by se právě dalo najít, a pak stále slábnout. Jestliže však můj výklad nesouhlasil, co je to pak? Je tu ještě možnost, že jsou zde dvě centra šelestu, že jsem jen doposavad naslouchal daleko od obou center a že, přibližoval-li jsem se k jednomu centru, jeho šelesty sice silily, avšak vzhledem k slábnutí šelestů z druhého centra byl celkový výsledek pro ucho pořád přibližně stejný. Skoro se mi už zdálo, že při bedlivém naslouchání, rozeznávám být jen velmi nejasně, zvukové rozdíly, které souhlasí s novým předpokladem. Na každý pád musím pokusný prostor značně rozšířit ve srovnání s dosavadním. Seidu proto chodbou až na nádvoří a začnu naslouchat tam. — Podivné, i zde týž šelest. Nu, je to šelest vyvolaný hrabáním nějakých nicotných zvířat, která hanebně využila mé nepřítomnosti, jistě jsou daleka jakýchkoli mně nepřítelů, jsou jen zamětnána svým vlastním dílem a dokud jim nepřijde do cesty nějaká překážka, zachovají směr, kterým se jednou vydala, to všechno vím, přesto je mi nepochopitelné a rozčiluje mě a mate mi rozum pro práci velmi nezbytný, že se opovázila až do blízkosti mého nádvoří. Nechci v té věci rozlišovat: odstrašila ty hraboše hloubka, přece

jen dost značná, v níž leží nádvoří, odstrašila je jeho velká rozloha a s ní související silný pohyb vzduchu, nebo prostě dolehla i k jejich tupé mysli nějaká zpráva o tom, že jde o hradní nádvoří? Rozhodně ve stěnách nádvoří jsem doposud nikdy žádné hrabání nezaznamenal. Přicházelo sem sice spousta zvěře přivábené mocnými výpary, to byla moje stálá honitba, ale ta se vždycky někde nahoře prohrabala do mých chodeb a pak přicházela, sklícena sice, ale mocně přitahována, chodbami dolů. Teď ale tady vrtají už i v chodbách. Kež bych byl provedl aspoň ty nejdůležitější plány svého mládí a rané mužnosti anebo spíš, kež bych byl měl sílu je provést, neboť vůle nechyběla. Jedním z těchto zamílovaných plánů bylo oddělit hradní nádvoří od okolní pudy, to jest ponechat stěny o síle odpovídající zhruba mé výšce — až na malou základnu, již bohužel od pudy oddělit nelze —, kolem dokola nádvoří však vytvořit dutinu stejného rozměru, jak je stěna. Tuto dutinu jsem si vždycky, snad ne neprávem, představoval jako nejkrásnější místo pro pobyt, jaké bych mohl mít. Viset na tom zaoblení, vztahovat se nahoru, klouzat dolů, skuit se a zas najít pudu pod nohama a všechny tyto hry hrát vysloveně na samém těle svého nádvoří, a přece ne v jeho vlastním prostoru; moci se vyhýbat nádvoří, moci dát očím odpocínout si od něho, odložit radost z pohledu na ně na pozdější chvíli a přece je nemuset postřádat, nýbrž doslova je pevně držet v drápěch, zkrátka něco, co je nemožné, je-li tu jen jeden obyčejný otevřený vchod; především je však moci střežit a být tedy za to, že jsem si odepřel pohled na ně, odškodněn natolik, že kdybych měl volit mezi pobyttem v nádvoří a pobyttem v dutině, s jistotou bych zvolil dutinu na celý svůj život, tam bych si chočil